

САМОТА

Изправя се гората,
Унесено мълчи,
Заслушана въ незнаенъ святъ.

Въ зелени питаши очи
Замаяно блести росата
И лъха тежъкъ ароматъ.

Душа неволно взоръ подига
И търси вѣчния творецъ,
Отпада земната верига
И трънния вѣнецъ.